

sidste, at Mæglingens Tid er forbi, kan jeg, for saa vidt det Omraade angaar, som der her er Tale om, ganske underskrive og tiltræde, ikke i den Forstand, at der mellem Højre og Venstre paa dette Omraade skulde være saadanne uløselige Uoverensstemmelser, at Mægling maatte siges at være frugtesløs, men saaledes, at da det nu har vist sig, at der er opnaaet Enighed, Overensstemmelse mellem Højres Repræsentanter i Skattekommissionen og begge Venstregrupperes Repræsentanter, saa er Mæglingens Tid forbi, fordi Mægling vilde være ganske ørkesløs og overflødig. Og ligesom det har vist sig, at Medlemmer af saa diametralt modsatte Partier, som gennem en Række af Aar baade her i Tinget og ude i Landet have ført en heftig politisk Kamp, paa dette saglige Omraade have kunnet finde hverandre uden det ærede Ministeriums Medvirkning og Mellekomst, saaledes er jeg, og sikkert mange med mig, ogsaa overtydet om, at hvis det ærede Ministerium havde valgt den Stilling at være ganske neutralt og passivt lige over for Skattereformen, skulde det nok vise sig, at ogsaa begge Rigsdagens Ting, Landsting og Folketing, skulde vide paa dette Omraade at finde hinanden uden al Mægling og Mellekomst fra det ærede Ministeriums Side. Der havde derfor, mener jeg, været Grund til at vente, at det ærede Ministerium, efter at det havde set, hvorledes det var gaaet i Skattekommissionen, vilde have lagt sit Arbejde til Side af Frygt for, at dette Arbejde muligvis kunde berede de fire Forslag, som nu foreligge her, Farer og Vanskeligheder. Imidlertid erfarede vi jo af Udtalelser fra to af Ministrene i Tirsdags, at dette ikke er Tilfældet. Vi erfarede, at det ærede Ministerium vilde fare fort med sine Skatte-lovforslag, at det vilde fremsætte dem, formodentlig til samlet Behandling med de Forslag, som foreligge her fra Kommissionen. Jeg tror nu ikke, at dette vil bryde den Enighed, der har været inden for Skattekommissionen, og jeg haaber ikke, det skulde vise sig, at Fremsættelsen af disse Regeringsforslag skulde formaa at forsumpe disse her foreliggende fire Lovforslags Gang gennem det andet Ting. Men skulde dette ske, skulde det ske, at vi gaa denne Rigsdagssamling til Ende uden at disse fire Lovforslag, som nu i Dag forelægges, ere blevne vedtagne af begge Rigsdagens Ting, vil intet Menneske i Landet være i Tvivl om, hvor Skylden og Ansvaret ligger; thi saa ligger Skylden og Ansvaret ene og alene hos

det Ministerium, som ikke har villet lade denne store og sjældne, denne hidtil usete Enighed mellem de forskellige borgerlige Partier gaa sin rolige og støtte Gang til Sagens Ende, og ingen Tvivl kan der da være om, at Befolkningen i Landet, baade den Befolkning, som nærmest føler sig repræsenteret her i dette høje Ting, og den Befolkning, som nærmest føler sig repræsenteret af Landstinget, vil vide at forstaa, hvor Skylden og Ansvaret ligger, og vil vide at give dette til Kende, saa snart der igen kaldes til Valg, baade til Folketingsvalg og til Landstingsvalg. Et lille Lyspunkt fandt jeg dog i den ærede Finansministers Udtalelser i Tirsdags, og det var det, at det af disse Udtalelser fremgik, at det ærede Ministerium ikke havde til Hensigt at kræve nogen Del af den Indtægtsnedgang, som en Skattereform kan medføre for Statskassen, dækket gennem en Forhøjelse af Brændevinsskatten. Den ærede Finansminister udtalte sig jo dels om den endnu ukendte Skattereform, som det høje Ministerium vil forelægge, og dels om den Skattereform, som man inden for Skattekommissionen er bleven enig om, og udtalte sig saaledes, at ogsaa den Mulighed var aaben, at det kunde blive den sidste Skattereform, som blev vedtagen. Og naar han da skulde henpege paa, hvorledes Statskassen skulde være i Stand til at dække den Indtægtsnedgang, som derved foranledigedes, saa pegede han til min og manges store Glæde ikke, saaledes som vi saa ofte fra Regeringsbordet have været vant til at høre, paa en Forhøjelse af Brændevinsskatten. Han pegede paa en af to Veje; enten maatte man optage Statslaan til Dækning af de Udlaan, der i de senere Aar have fundet Sted af Kassebeholdningen, eller ogsaa i Fremtiden gaa den Vej ved Bygningen af Jernbaner at anvende Statslaan dertil. Naar en af disse to Veje fulgtes, kunde man efter Finansministerens Udtalelser ganske rolig se bort fra det Indtægtstab, som Staten ved Skattereformen kom til at lide. Jeg tror, at det er meget heldigt, at Regeringen i Modsætning til flere af sine Forgængere har indtaget dette Standpunkt. Jeg er næsten tilbøjelig til deri at se en Bekræftelse paa, at der dog alligevel er noget om det, som Kultusministeren nylig sagde i Odense, at det ny Ministerium bestaar af erfarne Politikere; thi det maatte jo erfarne Politikere, altsaa det ærede Ministerium, paa Forhaand vide, at naar Stillingen er den, at Folketinget i forrige Rigsdagssamling og ogsaa tidligere end ikke vilde købe